

Sygn. akt: II AKa 303/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Waldemar Szmidt
Sędziowie	SSA Robert Kirejew SSO del. Rafał Doros (spr.)
Protokolant	Agnieszka Bargiel

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krakowie Tomasza Boducha

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2020 r. sprawy

1. **M. W.**, s. H. i U., ur. (...) w K.

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k. oraz art. 165 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i inne

2. **M. Z.**, s. M. i Z., ur. (...) w K.

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k. oraz art. 165 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i inne

3. **M. C.**, s. B. i H., ur. (...) w K.

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k. oraz art. 165 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i inne

4. **P. S.**, s. J. i Z., ur. (...) w R.

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k. oraz art. 165 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

5. **M. S.**, s. J. i Z., ur. (...) w R.

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k. oraz art. 165 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.w. i inne

6. **Ł. G.**, s. S. i U., ur. (...) w J.

oskarżonego o czyn z art. art. 165 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

7. **K. M.**, s. G. i L., ur. (...) w K.

oskarżonego czyn z art. 165 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

8. **T. T.**, s. P. i J., ur. (...) w Z.

oskarżonego o czyn z art. 165 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

9. **D. K.**, s. M. i E., ur. (...) w K.

oskarżonego o czyn z art. 165 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art 12 k.k. i inne

10. **S. W.**, s. W. i Z., ur. (...) w B.

oskarżonego o czyn z art. 165 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 31 stycznia 2020 roku, sygn. akt XVI K 109/17

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach.

SSO del. Rafał Doros SSA Waldemar Szmidt SSA Robert Kirejew

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 303/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 31 stycznia 2020 r., sygn. akt XVI K 109/17

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. *Granice zaskarżenia*

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli	

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. *Ustalenie faktów*

1.1.3. <i>Fakty uznane za udowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.6. Ocena dowodów				

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut obrazy prawa materialnego w postaci art. 165 § 1 pkt. 2 k.p.k. oraz art. 30 k.k. w zakresie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym poprzez przyjęcie, iż oskarżeni M. W., M. S., P. S., M. C., D. K., M. Z., T. T., Ł. G., K. M.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>i S. W. wytwarzając, a następnie dystrybuując w okresie objętym zarzutami substancje psychoaktywne o działaniu zbliżonym do narkotyków tzw. "dopalacze" nie zrealizowali znamion z art. 165 § 1 pkt. 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut Prokuratora dotyczący obrazu przepisów prawa materialnego został uznany za zasadny.</p> <p>W ocenie Sądu Apelacyjnego tzw. dopalacze, czyli nowe substancje psychoaktywne i środki zastępcze w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii mogą stanowić przedmiot przestępstwa z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. Każda osoba, która wytwarza lub wprowadza je do obrotu może być sprawcą czynu z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. Dotyczy to także stanu prawnego obowiązującego w czasie, którego dotyczą postawione oskarżonym zarzuty.</p> <p>Warunkiem przypisania odpowiedzialności karnej jest realizacja przez oskarżonych wszystkich znamiona czynu zabronionego z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyrokach z dnia 11 grudnia 2019 r. sygn. akt II AKa 375/19, z dnia 28 czerwca 2019 r. sygn. II AKa 273/19, z dnia 18 kwietnia 2019 r., sygn. akt II AKa 19/19 oraz z 18 maja 2018 r. sygn. akt II AKa 161/18.</p> <p>W orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych dominuje pogląd</p>		

o stosowaniu art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. wobec osób, które zajmowały się produkcją i wprowadzaniem do obrotu tzw. dopalaczy. Można wyróżnić dwa stanowiska odnoszące się do omawianej kwestii.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 31 maja 2017 r. w sprawie o sygn. akt I KZP 5/17 dopuścił możliwość kwalifikowania wyrobienia i sprzedaży środków zastępczych, potocznie nazywanych dopalaczami z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k., ale w określonych sytuacjach. Sąd Najwyższy wskazał w uzasadnieniu ww. postanowienia tezę, zgodnie z którą cyt. „nie wyczerpuje znamion art. 165 § 1 pkt 2 k.k. wyrobienie czy sprzedaż środków zastępczych jako tzw. dopalaczy. Nie ma zatem jakichkolwiek podstaw do przyjmowania, że obrót jakimikolwiek narkotykami, nawet w ilości stwarzającej zagrożenie dla życia zdrowia wielu osób, może być czynem zabronionym kwalifikowanym z art. 165 § 1 pkt 2 k.k.” Nie budzi przecież wątpliwości, że karalność wprowadzenia do obrotu środka zastępczego „jako takiego” została przewidziana w art. 52a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. O przeciwdziałaniu narkomanii i miała charakter odpowiedzialności administracyjnej. Przepis art. 52a cytowanej ustawy został wprowadzony w życie ustawą z dnia 8 października 2010 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. Nr 81, poz. 529) z dniem 27 listopada 2010 r. Następnie doczekał się kolejnych nowelizacji. Przepis art. 52a ww. ustawy przewiduje za jego naruszenie karę pieniężną w wysokości od 20.000 zł do 1.000.000 złotych. Z uzasadnienia

postanowienia Sądu Najwyższego należy wskazać, że Sąd ten stoi na stanowisku zgodnie, z którym wyczerpuje znamion wskazanego przepisu sprzedaż tzw. dopalaczy jako takich. Chodzi o sytuację, w której sprzedawca nie stosuje wprowadzania w błąd, podstępny czy celowego przekłamania w deklaracji faktycznego przeznaczenia sprzedawanego produktu. Gdyby więc hipoteczny sprzedawca wprowadzał do obrotu substancje, które nazywał by środkami zastępczymi w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii czy też kolokwialnie dopalaczami, podając ich skład, informując o sposobie działania, możliwych skutkach zażycia, to wówczas podlegał by wyłącznie odpowiedzialności administracyjnoprawnej, przewidzianej w art. 52a ww. ustawy. Oczywiście przy jednoczesnym wyczerpaniu znamienia „wyrabiania lub wprowadzenia do obrotu”.

W tym miejscu od razu należy stwierdzić, że oskarżeni, stosując pozorowane zabiegi, nie sprzedawali dopalaczy jako takich. Stosowali różne metody, aby nadać sprzedaży pozory legalności. W szczególności należy zwrócić uwagę na stosowanie tzw. kart charakterystyki produktu, które stwierdzały, że dana substancja jest niebezpieczna i nie nadaje się do spożycia.

Zgodnie z drugim stanowiskiem, które podziela Sąd Apelacyjny w Katowicach w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę, zakres stosowania art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. wobec osób wytwarzających lub wprowadzających do obrotu tzw. dopalacze jest szerszy niż wynikający z cytowanego

orzeczenia Sądu Najwyższego. Tzw. dopalacze jako środki zastępcze mogą być przedmiotem czynności wykonawczej czynu zabronionego z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. niezależnie od sposobu wprowadzenia ich do obrotu, pod warunkiem, że z uwagi na swoje właściwości będą uznane za szkodliwe dla zdrowia i to w stopniu wywołującym stan niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia wielu osób.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie ma racji Sąd Okręgowy twierdząc, że przedmiotem przestępstwa z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. mogą być wyłącznie szkodliwe dla zdrowia substancje, środki spożywcze, lub inne artykuły powszechnego użytku lub też środki farmaceutyczne, dla których obowiązują normy jakości. W ocenie Sądu Apelacyjnego ustawodawca wyraźnie zaznaczył, że owe warunki jakości dotyczą wyłącznie środków farmaceutycznych,

a to poprzez użycie spójnika „lub też”. Z całą pewnością nie muszą posiadać obowiązujących norm jakości „szkodliwe dla zdrowia substancje”, ponieważ nie sposób skatalogować wszystkich tego typu substancji wprowadzanych do sprzedaży i stworzyć wymagania dotyczące jakości takich produktów. Przy czym myli się Sąd Okręgowy, argumentując, że inne rozumienie wskazanego przepisu powodowałoby, że odpowiedzialności karnej mogliby podlegać producenci np. paliw, klejów, rozpuszczalników i innych środków, substancji czy też płynów, które z uwagi na swój skład są w sposób oczywisty szkodliwe dla zdrowia, jeżeli zostaną użyte niezgodnie z przeznaczeniem lub wbrew warunkom określonym przez producenta, a także wbrew powszechnie znanym

regułom ich użycia. W odniesieniu do takich substancji i artykułów przemysłowych, których wykorzystywanie jest społecznie akceptowane i pożądane zachowanie podmiotów je produkujących i wprowadzających do obrotu nie wyczerpuje bowiem kryteriów bezprawności.

Nie można porównywać tzw. dopalaczy, których celem jest wywołanie efektów tożsamyh lub zbliżonych do środków odurzających lub substancji psychotropowych z artykułami przemysłowymi służącymi ludności w zgoła odmiennych zastosowaniach.

W ocenie Sądu Apelacyjnego szkodliwe dla zdrowia substancje w rozumieniu przepisu art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. to nie tylko substancje, które nabrały owej cechy szkodliwości w wadliwym procesie produkcji czy w procesie ich przetworzenia ale także substancje, które są szkodliwe ze swej istoty.

Kluczowym dla odpowiedzialności karnej oskarżonych z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. jest ustalenie czy tzw. dopalacze stanowiły substancje szkodliwe dla zdrowia i życia w przypadku ich prawdopodobnego spożycia przez nabywców, a w konsekwencji czy ich wprowadzenie do obrotu wywoływało stan niebezpieczeństwa dla życia i zdrowia wielu osób.

W rozpoznawanej sprawie nie budzi wątpliwości, że oskarżeni produkowali i wprowadzali do obrotu lub tylko wprowadzali do obrotu substancje chemiczne, które zgodnie z opinią biegłych zagrażały życiu i zdrowiu osób je zażywających. W ocenie Sądu Apelacyjnego znamię „wprowadzenie do obrotu”

na gruncie kodeksu karnego należy rozumieć odmiennie niż na gruncie ustawy O przeciwdziałaniu narkomani. Dlatego stosując wykładnię literalną dla znamion czynu z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. należy uznać za wprowadzenie do obrotu zarówno wprowadzenie pierwotne – najczęściej hurtowe jak i wtórne, poprzez dostarczenie bezpośrednio konsumentowi (szerzej na ten temat: dr Tomasz Sroka - Komentarz do wybranych przepisów Kodeksu karnego, [w:] Przepięstwa narkotykowe i dopalacze; KIPK 2019).

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji, że nawet gdyby uznać stanowisko, zgodnie z którym art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. może mieć, przy spełnieniu określonych warunków, zastosowanie do produkcji tzw. dopalaczy i obrotu nimi, to i tak należy przyjąć, że oskarżeni działali w usprawiedliwionej nieświadomości bezprawności czynu.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego zarówno osoby produkujące jak i sprzedające tzw. dopalacze, które z formalnoprawnego punktu widzenia nie podlegały odpowiedzialności karnej z ustawy O przeciwdziałaniu narkomanii powinni być mieć świadomość obowiązywania art. 165 § 1 pkt. 1 k.k., który w określonych warunkach przewiduje odpowiedzialność karną za spowodowanie niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia wielu ludzi poprzez wyrób lub wprowadzanie do obrotu szkodliwych dla zdrowia substancji.

Przepis ten z punktu widzenia jego wykładni literalnej, której należy przyznać, przy braku

wyraźnych przeciwwskazań prymat, jest jasny. Powoływanie się na brak orzecznictwa

w kwestii stosowania art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. do tzw. dopalaczy jest nadużyciem, skoro produkcja i handel dopalaczami były w okresie, którego dotyczą stawiane oskarżonym zarzuty zjawiskiem nowym. Rozwój technologiczny, który dotyczy różnych dziedzin przemysłu idzie w parze z pomysłowością osób, które chcą wykorzystać swoją wiedzę

w nieakceptowalnych społecznie celach. Przepisy prawa karnego są konstruowane w taki sposób by co do zasady nie było konieczności ich ciągłej zmiany, w zależności od pomysłowości i kreatywności osób, które chcą osiągać cele zakazane przez prawo w sposób, który w ich przekonaniu te przepisy omija.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie ma więc racji Sąd Okręgowy, kiedy powołuje się na działanie oskarżonych w usprawiedliwionym błędzie co do prawa. Termin „nieświadomość bezprawności” oznacza, że sprawca nie zdaje sobie sprawy z tego, iż jego czyn jest sprzeczny z obowiązującym prawem, tzn. z jakąkolwiek jego dziedziną, a zatem świadomość bezprawności czynu nie musi oznaczać świadomości, że dany czyn jest zabroniony pod groźbą konkretnej kary, wystarczy by sprawca miał świadomość tego, że czyn jest niedozwolony w świetle przepisów prawa.

Błąd usprawiedliwiony to taki błąd, co do którego nie można sprawcy postawić zarzutu, że przy zachowaniu należytej przezorności mógł tego błędu uniknąć. W judykaturze przyjmuje się, że kryteria usprawiedliwienia

takiego błędu mają charakter obiektywno-subiektywny, a zatem, o ile w pierwszym elemencie należy odwołać się do standardu osobowego wzorowego obywatela, to następnie uwzględnić trzeba kryterium subiektywne, a więc indywidualną możliwość uniknięcia błędu (postanowienie SN z dnia 14 maja 2003 r., sygn. II KK 331/02, R-OSNKW 2003, poz. 969). Nie bez racji podnosi się, że działanie w usprawiedliwionym błędzie co do prawa powinno odnoszone być do konkretnego, zindywidualizowanego wzorca osobowego, który winien być oparty na elementach charakteryzujących sprawcę, co w istocie pozwala na ocenę jedno-płaszczyznową, opartą na przesłankach związanych z osobą sprawcy jak i na okolicznościach zdarzenia.

Wskazywanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na występowanie *in tempore criminis* wątpliwości co do zakresu znamion czynu zabronionego z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. jest bezzasadne. Powoływanie się na zachowanie oskarżonych, którzy sprawdzali na bieżąco załączniki do ustawy O przeciwdziałaniu narkomanii po kątem zakresu jej stosowania, w celu wprowadzania na rynek szkodliwych substancji o działaniu psychotycznym pod pozorem legalności działania nie świadczy o ich przekonaniu, że działają zgodnie z prawem. Czym innym jest bowiem działanie legalne a czym innym działanie które ma jedynie wytworzyć pozory legalności.

Producenci tzw. dopalaczy i ich sprzedawcy mieli pełną świadomość, że sprzedawane przez nich substancje są szkodliwe

dla życia i zdrowia, ponieważ wpływały na osoby je zażywające w sposób podobny jak wybrane środki odurzające lub substancje psychotropowe, zakazane przecież przez prawo. Trzeba podkreślić, że tzw. dopalacze stanowiły jeszcze większe zagrożenie dla życia i zdrowia ponieważ osoby je zażywające nie znały ich składu, sposobu dawkowania, co mogło prowadzić do ich przedawkowania lub uzyskania niezamierzonych i nieprzewidzianych skutków.

Odnosząc się do kwestii błędu należy przypomnieć, że problem tzw. dopalaczy pojawił się jeszcze przed 2010 r. W odpowiedzi na to groźne zjawisko rozwijającej się w sposób dynamiczny sprzedaży nowych substancji o działaniu psychoaktywnym ustawodawca na mocy ustawy z dnia 8 października 2010 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U z 2010 r. poz. 1396) wprowadził z dniem 27 listopada 2010 r. do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii art. 44b, w którym został wprowadzony zakaz wytwarzania i wprowadzania do obrotu na terenie kraju środków zastępczych. Sankcją za naruszenie tego zakazu na gruncie ustawy o Przeciwdziałaniu narkomanii była kara pieniężna, wymierzana przez właściwego państwowego inspektora sanitarnego w formie decyzji administracyjnej.

Oskarżeni zajmujący się produkcją tzw. dopalaczy na bieżąco sprawdzali załącznik do ustawy O przeciwdziałaniu narkomanii aby produkowane przez nich substancje nie posiadały w swym składzie substancji zakazanych.

Należy jednak podkreślić, że w okresie, którego dotyczą postawione oskarżonym zarzuty, środek zastępczy był zdefiniowany (art. 4 pkt. 27 cytowanej ustawy) jako substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego w każdym stanie fizycznym lub produkt, roślina, grzyb lub ich część, zawierające taką substancję, używane zamiast środka odurzającego lub substancji psychotropowej lub w takich samych celach jak środek odurzający lub substancja psychotropowa, których wytwarzanie i wprowadzanie do obrotu nie jest regulowane na podstawie przepisów odrębnych. Definicja środka zastępczego nie wymagała dla zakwalifikowania danej substancji jako środka zastępczego sięgania do innych aktów wykonawczych do ustawy.

Trzeba podkreślić, że „świadomość bezprawności czynu nie oznacza świadomości jego karalności a jedynie, że czyn jest sprzeczny z jakąkolwiek obowiązującą normą, także normą prawa administracyjnego lub cywilnego”.

Oskarżeni byli więc świadomi istnienia prawnego zakazu wytwarzania i handlu tzw. dopalaczami.

Tej świadomości nie niweczy podnoszona w rozpoznawanej sprawie niefrasobliwość organów ścigania, które w jakiejś części miały problem z prawidłowym kwalifikowaniem tego typu zachowania z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k.

Termin „nieświadomość bezprawności” oznacza, że sprawca nie zdaje sobie sprawy z tego, iż jego czyn jest sprzeczny z obowiązującym prawem, tzn. z

<p>jakąkolwiek jego dziedziną, a zatem świadomość bezprawności czynu nie musi oznaczać świadomości, że dany czyn jest zabroniony pod groźbą konkretnej kary, wystarczy by sprawca miał świadomość tego, że czyn jest niedozwolony w świetle przepisów prawa.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na wykazanie obrazy w wyroku Sądu I instancji przepisów prawa materialnego, a to art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. oraz art. 30 k.k. konieczne było uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach.</p> <p>Prokurator zarzucił wyrokowi Sądu I instancji obrazę prawa materialnego, a to art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie oraz art. 30 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie. W ocenie Prokuratora w świetle ustalonego stanu faktycznego należało uznać oskarżonych za winnych popełnienia przestępstwa z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k., a to z uwagi, że wyczerpali oni wszystkie znamiona wskazanego przepisu ustawy karnej.</p> <p>Faktem jest, że Sąd Okręgowy w Katowicach dokonując w sposób syntetyczny ustaleń faktycznych, ograniczył się do wskazania</p>		

substancji, które wyprodukowali i wprowadzili do obrotu oskarżeni M. W., P. S. i M. S. oraz, które wprowadzili do obrotu M. Z., M. C., Ł. G., K. M., T. T. i S. W. a także które wyprodukował i wprowadził do obrotu oskarżony D. K..

Sąd Okręgowy opisując ustalony stan faktyczny nie klasyfikował wymienionych

w formularzu uzasadnienia substancji z punktu widzenia ich szkodliwości dla zdrowia i nie odnosił się do skutku opisanego w art. 165 k.k., w postaci spowodowania niebezpieczeństwa dla życia i zdrowia wielu osób. Sąd I instancji uznał bowiem, że do zachowania oskarżonych nie znajduje zastosowania art. 165 § 1 pkt. 2 k.k., a to dlatego, że w ocenie tego sądu substancje produkowane i wprowadzane do obrotu przez oskarżonych nie mogły być przedmiotem czynności wykonawczych opisanych w cytowanym przepisie, niezależnie od skutków zdrowotnych jakie mogło wywołać ich spożycie przez nabywców.

Z dalszej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku można jednak wywnioskować, że Sąd I instancji ustalił, że substancje produkowane i/lub wprowadzane do obrotu przez oskarżonych były szkodliwe dla zdrowia, skoro podkreślił (str. 21 uzasadnienia), że tzw. karty charakterystyki sprzedawanych substancji informowały o „zagrożeniach wynikających z ich zażycia”. Sąd I instancji podkreślił, że substancje, których wytworzenie i sprzedaż zarzucono oskarżonym w 2015 r. zostały wpisane na listę substancji zakazanych w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

W tej sytuacji sformułowanie Sądu Okręgowego dotyczące niewykazania przez oskarżyciela publicznego wystąpienia znamienia w postaci niebezpieczeństwa, o którym mowa w art. 165 k.k. ponieważ nie wykazano ani jednego przypadku zatrucia z powodu zażycia wyprodukowanych i sprzedanych przez oskarżonych dopalaczy stanowi wyłącznie ocenę prawną znamienia przedmiotowego czynu z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. i powinno być potraktowane w ramach zarzutu obrazy prawa materialnego.

Sąd I instancji nie poczynił bowiem w tym zakresie jakichkolwiek rozważań. Tymczasem art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. nie wymaga dla zaistnienia skutku w postaci wywołania stanu niebezpieczeństwa dla życia i zdrowia wielu osób lub mienia w wielkich rozmiarach aby było to niebezpieczeństwo bezpośrednio. Niebezpieczeństwo to musi być jednak realne. Nie chodzi więc o nieuchronność zdarzenia, którego niebezpieczeństwo sprawca sprowadza, ale o zniweczenie skuteczności środków ochrony przed takim niebezpieczeństwem.

W ocenie Sądu Apelacyjnego dla wykazania zaistnienia skutku w postaci stopnia zagrożenia (niebezpieczeństwa) dla życia i zdrowia wielu osób nie jest absolutnie konieczne wskazanie konkretnych osób, które jak to podkreśla Sąd I instancji uległy zatruciu w wyniku spożycia tzw. dopalaczy. Niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia wielu osób może zostać wykazane poprzez ustalenie okoliczności odnoszących się do:

- właściwości produkowanych i wprowadzanych do obrotu

substancji, w tym poprzez wskazanie stopnia ich szkodliwości,

- sposobu wprowadzenia do obrotu szkodliwych dla zdrowia substancji, w szczególności bez odpowiednich informacji o ich składzie, sposobie działania i skutkach spożycia, bez kontroli nad potencjalnymi osobami je zażywającymi,
- skali produkcji i sprzedaży szkodliwych dla zdrowia substancji, w szczególności poprzez ustalenie choćby przybliżonej ilości wprowadzonych do obrotu dopalaczy w przeliczeniu na ilość porcji, które trafiły na rynek do nieustalonego kręgu odbiorców.

Czyniąc powyższe rozważania dotyczące skutku w postaci niebezpieczeństwa dla życia i zdrowia wielu osób, którego ustalenie jest niezbędne dla przypisania przestępstwa z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. Sąd Apelacyjny podkreśla, że Prokurator we wniesionej apelacji zarzucając wyrokowi Sądu I instancji obrazę wskazanego przepisu prawa materialnego wyraził w sposób czytelny stanowisko, zgodnie z którym oskarżeni wyczerpali swoim zachowaniem wszystkie znamiona strony przedmiotowej i podmiotowej zarzucanych im czynów. W szczególności wskazał na skutek w postaci realnego zagrożenia dla zdrowia i życia jakie wynikało z zażycia wyprodukowanych i wprowadzonych do obrotu dopalaczy

(str. 3-4 apelacji), podnosząc jednocześnie, że w rozpoznawanej sprawie, co wynikało z opinii toksykologicznej, zabezpieczone w toku postępowania substancje chemiczne z jednym wyjątkiem są niebezpieczne dla życia i zdrowia w rozumieniu art. 165 § 1 pkt. 2 k.k.

Tym samym Prokurator podnosząc zarzut obrazy przepisów prawa materialnego

w postaci art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. odnosi się także do znamienia w postaci wystąpienia niebezpieczeństwa dla życia i zdrowia wielu osób, które w jego opinii powinien był stwierdzić Sąd I instancji. Sąd ten nie kwestionował bowiem opinii biegłych, z której wynikało występowanie takiego zagrożenia ze strony zabezpieczonych w toku postępowania substancji.

Prokurator zaskarżył wyrok Sądu I instancji w całości, na niekorzyść oskarżonych,

co oznacza zgodnie z art. 447 § 1 k.p.k., że apelacja była zwrócona przeciwko całości wyroku. Granice środka odwoławczego wyznaczają: kierunek zaskarżenia, zakres zaskarżenia

i zarzuty odwoławcze, dotyczące uchybień orzeczenia. W ocenie Sądu Apelacyjnego przedmiotem oceny w ramach postępowania odwoławczego powinien być także zarzut podniesiony w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego, ponieważ granice rozpoznania wyznacza jego cała treść. Przy czym zarzut nie musi być wyartykułowany wyłącznie bezpośrednio i wprost, ponieważ wystarczy by dało się go wywieść w oparciu

o nie budzącą wątpliwości treść apelacji, mając w polu widzenia jej granice (por. wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 r., sygn. akt IV KK 262/14, Lex nr 1621359, KZS 2015/4/61).

Sąd Apelacyjny celowo podkreśla tę kwestię, jednocześnie wskazując, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy powinien dokonać w sposób nie budzący wątpliwości ustaleń faktycznych w części dotyczącej znamienia skutku w postaci stworzenia sytuacji niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia wielu osób poprzez produkcję i wprowadzanie do obrotu tzw. dopalaczy.

Zgodnie z art. 434 § 1 pkt 1 i 3 k.p.k. i art. 443 k.p.k. (w odniesieniu do ponownego rozpoznawania sprawy przez sąd I instancji) w postępowaniu zainicjowanym czy wywołanym wniesieniem środka zaskarżenia, możliwe jest wydanie orzeczenia niekorzystnego (mniej korzystnego także w zakresie ustaleń faktycznych) wówczas, gdy wniesiony zostanie taki środek na niekorzyść oskarżonego, a w sytuacji, gdy środek taki pochodzi od oskarżyciela publicznego gdy stwierdzone zostaną uchybienia podniesione w środku odwoławczym.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Apelacyjny stwierdził uchybienia, podnoszone w apelacji Prokuratora dotyczące oczywistej obrazy art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy z treści apelacji wynika jednoznacznie, że Sąd powinien był stwierdzić spowodowanie ze strony oskarżonych zagrożenia w postaci niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia wielu osób.

<p>Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji z uwagi na granice wniesionej apelacji Prokuratora nie będzie ograniczony więc w zakresie ustalenia czy oskarżeni wyczerpali wszystkie znamiona przedmiotowe i podmiotowe z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że M. W., M. Z., M. C., P. S. oraz M. S. nie działali w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd I instancji ustalił, że oskarżeni nie popełnili przestępstw z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. W konsekwencji nie mogli więc brać udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnienie przestępstwa. Sąd I instancji wskazał też drugi argument przemawiający za uniewinnieniem oskarżonych od zarzutów z art. 258 § 1 k.k., stwierdzając, że struktura opisana we wskazanym przepisie w ogóle nie istniała.</p> <p>Na gruncie rozpoznawanej sprawy nie można się zgodzić z takim stanowiskiem.</p> <p>Z uwagi na argumenty wskazane w części 3.1 formularza za nietrafne należało uznać stwierdzenie niemożliwości istnienia zorganizowanej grupy przestępczej z uwagi na niepopelnienie przestępstwa z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k.</p>		

Nie można się też zgodzić z argumentami dotyczącymi działania oskarżonych jedynie w warunkach współsprawstwa.

W świetle dominujących poglądów doktryny oraz wyrażanych w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych zorganizowana grupa przestępcza musi składać się z co najmniej trzech osób, których celem jest popełnienie określonego przestępstwa (lub przestępstw) i gotowość do jego popełnienia. Zorganizowana grupa różni się od współsprawstwa jak i luźnej grupy popełniającej przestępstwa kryterium „organizacyjnym”. Przy czym należy wskazać, ponieważ ma to znaczenie na gruncie rozpoznawanej sprawy, że nie jest wymagana jakaś specjalna wewnętrzna struktura organizacyjna grupy, jak również nie jest wymagany jej niezmienny skład. Członkowie grupy mogą popełniać przestępstwa w różnych układach personalnych. Łączyć ich musi jedynie wspólna chęć popełniania przestępstwa, jak i gotowość do takich działań na rzecz grupy, które mogą ułatwić popełnianie przestępstw. (zob. Z. Ćwiakalski, Wybrane problemy wymiaru kary za przestępczość zorganizowaną, Prok. i Pr. 2001, Nr 12, s. 7-12). Por. też Wojciechowski, Kodeks, s. 453-454; Gardocki, Prawo, s. 328; Marek, Prawo, s. 664-665;

A. Geberle, Przemoc grupowa w Polsce jako zjawisko kryminologiczne i prawnokarne, CzPKiNP 1998, Nr 1-2, s. 76.). Brak kierownictwa grupy czy też brak mechanizmów wymuszających posłuszeństwo jej członków nie wyklucza możliwości uznania grupy za zorganizowaną,

bowiem zorganizowanie, to nie tylko struktura „pionowa” z przywódcą kierującym działaniem ale też „pozioma” ze stałym z reguły gronem uczestników koordynujących działania grupy według ustalonych reguł. Od strony podmiotowej przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. może być popełnione tylko umyślnie zarówno w zamiarze bezpośrednim jak i ewentualnym. Należy podkreślić, że sprawca przestępstwa musi mieć świadomość że należy do grupy przestępczej, chociażby ta przynależność była krótkotrwała. Natomiast nie jest wymagana jego wiedza o szczegółach organizacji grupy (tak Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z 28.03.2014 r., III KK 443/13, - Orzecznictwo w Sprawach Gospodarczych rok 2014, Nr 11, poz. 71, str. 3, podobnie Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach - II Wydział Karny z 22.05.2014 r., II AKa 75/14, - Orzecznictwo Sądów Apelacyjnych rok 2015, Nr 2, poz. 2, str. 3; Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie - II Wydział Karny z 19.07.2013 r., II AKa 227/13). Należy zaznaczyć, że przestępstwo z art. 258 k.k. ma charakter trwały i jest dokonane w okresie utrzymywania przez sprawcę stanu bezprawnego.

Sąd I instancji wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że grupa nie istniała, ponieważ oskarżeni M. W. oraz M. S. i P. S. jedynie produkowali dopalacze i je sprzedawali, a oskarżeni M. Z. i M. C. je kupowali i odsprzedawali. W ocenie Sądu Apelacyjnego taki opis działania ww. oskarżonych jest bardzo uproszczony i nie uwzględnia wielu szczegółów ich aktywności.

Rację miał Prokurator wskazując w apelacji, że Sąd I instancji pominął fakt, że produkcja i dystrybucja dopalaczy jest procesem złożonym, wymagającym posiadania specjalistycznej wiedzy, sprzętu i podejmowania wyspecjalizowanych działań wielu osób, aby produkt mógł trafić do końcowego odbiorcy. Sąd I instancji pominął analizę procesu wytwarzania i sprzedaży dopalaczy. W tym procesie szczególną rolę pełnił oskarżony M. W., który zorganizował dwa laboratoria, wdrażając w proces produkcyjny dopalaczy P. S. i M. S.. Stali odbiorcy dopalaczy, a to oskarżeni M. Z. i M. C. mieli świadomość uczestniczenia w zorganizowanym i stałym procederze, którego celem była sprzedaż dopalaczy. Rola wszystkich wymienionych oskarżonych była istotna z punktu widzenia celu przedsięwzięcia. Oskarżeni w ramach struktury byli zorganizowani i wykonywali ściśle określone czynności. Także czas funkcjonowania oskarżonych w procesie sprzedaży dopalaczy i skala produkcji oraz dystrybucji uszły uwadze Sądu I instancji, a świadczyły o działaniu ww. oskarżonych w warunkach wykraczających poza ramy współsprawstwa.

Wniosek

Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z wyżej opisanych powodów Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska Sądu I instancji o niemożliwości przypisania oskarżonym zarzucanych im przestępstw z art. 258 § 1 k.k. Sąd wniosek Prokuratora z uwagi na podzielenie jego argumentów, należało uznać za zasadny.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżeni M. W. oraz D. K. nie mieli świadomości, iż posiadane przez nich w dacie czynu substancje, szczegółowo opisane w punktach III i VIII wyroku były zabronione, co w konsekwencji doprowadziło do uznania co do braku realizacji przez nich znamion czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. O przeciwdziałaniu narkomanii i skutkowało uniewinnieniem od postawionych zarzutów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Nie budziło wątpliwości Sądu I instancji, że oskarżony M. W. posiadał środek odurzający w postaci fentanylu, opisany w zarzucie z punktu III, a oskarżony D. K. posiadał substancję psychotropową w postaci chlorowodoru alfa etyloamino-4-metylopropiofenonu, opisaną w zarzucie z punktu VIII. Sąd ten uznał jednak, że oskarżeni</p>		

nie mieli świadomości, że posiadają substancje zabronione przez ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. O przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonych, którzy nie przyznali się do świadomego posiadania narkotyku. Pominął jednak zupełnie okoliczność, że oskarżeni są z zawodu chemikami i na bieżąco monitorowali listę substancji chemicznych, których posiadanie i obrót było zabronione. Mieli z racji prowadzonej działalności pełną wiedzę o skutkach prawnych posiadania określonych substancji chemicznych. Pominiecie wskazanych okoliczności sprawiło, że ustalenie Sądu I instancji o nieświadomym posiadaniu przez oskarżonych zabronionych substancji należało uznać za dowolne.

Stąd zarzut Prokuratora został oceniony jako zasadny.

Wniosek

Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Z wyżej wymienionych powodów, dla których Sąd uznał za zasadny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wyroku należało uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę Sądowi Okręgowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania.

OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
	Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Związłe o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Związłe o powodach zmiany		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
	Związłe o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia		

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.	Z uwagi na treść art. 454 § 1 k.p.k. konieczne było uchylenie zaskarżonego wyroku.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
<p>Sąd Apelacyjny zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k. i w związku z art. 454 § 1 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania. Sąd I instancji dopuścił się bowiem obrazy przepisów prawa materialnego w sposób opisany we wcześniejszych rubrykach formularza, a także dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzuty Prokuratora okazały się w całości uzasadnione.</p>		
<p>1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>Sąd I instancji w toku ponownego rozpoznania sprawy powinien uwzględnić przedstawione powyżej uwagi i zapatrywania prawne. Obowiązkiem Sądu jest dokonanie ponownie szczegółowej oceny wszystkich zebranych w sprawie dowodów, ze szczególnym uwzględnieniem opinii biegłych, z uwzględnieniem zasad logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd po ustaleniu stanu faktycznego powinien przeprowadzić na nowo</p>		

prawnokarną analizę zachowania poszczególnych oskarżonych pod kątem znamion zarzucanych im czynów.

Z powodów wskazanych we wcześniejszej części uzasadnienia Sąd I instancji nie powinien być ograniczony w zakresie ustalenia czy produkowane przez oskarżonych i wprowadzane przez oskarżonych do obrotu substancje były szkodliwe dla zdrowia w stopniu wywołującym niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia wielu osób, w rozumieniu art. 165 § 1 pkt. 2 k.k.

Sąd powinien też rozważyć zastosowanie konstrukcji czynu ciągłego z art. 12 § 1 k.k.

w odniesieniu do produkcji i sprzedaży substancji szkodliwych dla zdrowia, tzw. dopalaczy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę kwalifikacja czynu zabronionego z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. nie wyklucza możliwości stosowania konstrukcji czynu ciągłego z art. 12 § 1 k.k. Stanowiący znamię czynu zabronionego z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. skutek w postaci wywołania stanu niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia wielu osób nie jest równoznaczny

z naruszeniem dóbr osobistych konkretnych osób, w rozumieniu art. 12 § 1 k.k. Przede wszystkim stan niebezpieczeństwa, o którym mowa w art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. nie musi być bezpośredni. Może więc dojść do sytuacji, w której mamy już do czynienia z wywołaniem owego stanu niebezpieczeństwa dla życia i zdrowia wielu osób, bez zindywidualizowania osób pokrzywdzonych zamachem.

Sąd Apelacyjny podkreśla jednak, że niezależnie od podzielenia

niniejszego poglądu, przyjęcie konstrukcji czynu ciągłego lub nie, pozostaje bez istotnego znaczenia dla zakresu odpowiedzialności sprawców czynu zabronionego z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. Przepis ten nie odnosi się bowiem do pojedynczego zachowania ale ich grupy. Do jego znamion należy sprowadzenie stanu niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia wielu osób poprzez wyrabianie lub wprowadzanie do obrotu szkodliwych dla zdrowia substancji. Dotyczy więc szeregu tego typu zachowań, które powinny być potraktowane łącznie, patrząc przez pryzmat wywołania skutku.

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

PODPIS

SSO del. Rafał Doros SSA Waldemar Szmidt SSA Robert Kirejew

1.11. Granice zaskarżenia

Kolejny numer załącznika

1

Podmiot wnoszący apelację

Prokurator

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość rozstrzygnięcia Sądu I instancji wobec oskarżonych M. W., M. Z., M. C., P. S., M. S., Ł. G., K. M., T. T., D. K., S. W..	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana